

FRANKRIJK 2015

Briancon dag 1

Na een wat rumoerige nacht , ons hotel is midden in het uitgaanscentrum van Briancon gelegen , begon de dag zoals verwacht met een heerlijk zonnetje en een zeer aangename temperatuur .

Perfekte fietsdag . Op deze eerste fietsdag maken we het ons nog niet al te lastig , 87 km. met 1600 hm. Vanuit Briancon werd er de eerste 20 km. gezamenlijk geleidelijk geklommen door het Val de Claree . Daarna liep de weg nog 10 km. wat steiler omhoog en werd het ieder voor zich . Het zal jullie niet verbazen dat Sebastiaan met ruime voorsprong op mij en de rest als eerste boven bij Che de Laval op 2000 mtr. hoogte

was. Vanaf hier daalden we weer een stuk af naar de afslag richting de 1766 meter hoge Col de Echelle . Een prachtig landschap om door te fietsen . Vanaf deze col afgedaald naar Bardonecchia waar we een welverdiend bord pasta hebben gegeten .

Na de pasta ging het via de weg die we eerder hadden afgedaald weer omhoog naar de Col de Echelle en dat je op pasta goed kunt klimmen kan niet door iedereen bevestigd worden . Ook op deze klim was de nummer 1 op voorhand al bekend .

Vanaf hier hoefden we alleen nog maar te dalen naar Briancon . Bij het hotel werden we verwelkomt door een DJ die z`n eigen feestje een ongelooflijk bak herrie zorgde . Het biertje smaakte overigens wel prima .

Morgen staan de klim naar Risoul 1850 en de Izoard ons te wachten . Tijd om te gaan slapen , of dat lukt is nog maar de vraag want de DJ is overgeschakeld op een soort muziek die je alleen mooi kunt vinden als je van de waterpijp gerookt hebt !

Bernard

Col de Risoul & Col d'Izoard

Nadat Toon een ronde had gemaakt door alle ´royale´ slaapkamers van de Pedaleurs was het tijd om te beginnen aan onze eerste ronde van de week van 115 kilometer en ruim 2600hm. Vanuit Briancon naar Guillestre, waar de eerste beproeving van de dag op ons lag te wachten: de Col de Risoul. Een klim naar het skidorp van 14 kilometer en 850hm. Bovenaan onstond nog enige verwarring, dus hebben wij de top op 1875m weten te bereiken in plaats van de vermelde 1850m. Zo'n skidorp blijkt dus in de zomermaanden volledig uitgestorven te zijn, dus op naar beneden, waar wij in Guillestre uiteindelijk bij een tentje een panini broodje naar binnen hebben gewerkt. Daarna wachtte de grootste beproeving van de dag op ons namelijk de Col d'Izoard. Nou t'is echt waar de Col d'Izoard is echt zwaar... 16 km en 1100hm.

Eerst fiets je een heel eind door de alpenweide, waar geen eind aan lijkt te komen,

doordat je maar langzaam vooruit komt. Dan zie je in de verte de eerste haarspeldbocht opdoemen en denk je dat het nu alleen maar beter kan gaan, maar helaas ook hier is het gemiddelde stijgingspercentage continue rond de 8,5%. Zelfs in de bochten vind je maar weinig ontspanning, dus gewoon doorploeteren totdat je boven bent. Het uitzicht is na zo'n klim wel fenomenaal.

Nadat wij allemaal boven waren gekomen, kon de groepsfoto bij de bekende zuil van Col d'Izoard natuurlijk niet ontbreken. Na lekker uitgewaaid te zijn, was het tijd om de laatste afdaling te maken richting Briançon. Nog de laatste pittige klimmers naar het oude statscentrum en wij hadden weer een heerlijk koud biertje verdiend. De ontbijtruimte stond weer tot onze beschikking, dus Toon en Wim hebben onze eigen cinema weer opgebouwd, zodat wij weer konden genieten van onze belevenissen van de dag...

Zo en morgen een vlak rondje langs het meer Lac de Serre-Ponçon, of is het nu een rondje vlakbij het meer.....

Monique

Vlak langs het meer of vlak langs het meer?

Dag 3 (dinsdag) was een dag zonder legendarische tourcols maar met 130 km en bijna 2.000 hoogtemeters voor de boeg rondom het Lac du Serre Poncon weet de door ervaring wijs geworden Pedaleur natuurlijk allang dat dit zeker geen appeltje/eitje wordt. Bernard had dit rondje al eens gefietst, alleen in de andere richting. Uiteraard ben je dan ook de wegkapitein van de dag.

Met de auto gingen we naar Embrun en vandaar uit hoefden we alleen nog maar te fietsen, dachten we.....Vandaag sloot ook Diane (met 4-poot) aan waardoor we de luxe hadden van 2 volgauto's en dat was achteraf gezien maar goed ook.

Het werd een prachtige tocht met steeds weer schitterende uitzichten over het Astana-blauwe meer. Nergens vlak en voortdurend ging het tussen 800 en 1.200 meter op en neer. Het mag duidelijk zijn dat het woord "vlak" meerdere betekenissen heeft. Gisteren was het vooral "dichtbij".

Het zou qua weer de minste dag van de week worden, volgens Weeronline. @Achterblijvers in Nederland: maar wat zouden jullie daar al blij mee zijn geweest! De hele dag zon en zeker weer 30 graden. Veel zweetdruppels dus.

Mooi om te zien hoe zich steeds wisselende koppeltjes vormden onderweg. Sebastiaan en Bernard hebben een LAT-relatie. Bij elke pukkel in het wegdek zijn ze weg en als de rest dan boven komt blijkt Sebastiaan de punten gepakt te hebben en is Bernard op enige afstand een heel goede tweede. Wij, de gewone stervelingen Monique, Wim,

Wilfred en Peter gaan mooi gelijk op. Per col verschilt de rangorde en, indien nodig, blijft iemand wat achter om een collega die het even wat moeilijker heeft mentaal te ondersteunen. Zo maak je vrienden!

Toch hadden we onderweg nog wel wat obstakels te overwinnen. Op het verste punt van de route bleek de weg opgebroken te zijn. We zijn wel bikkels, maar een extra lus van 45 km over een drukke provinciale weg zagen we niet zo zitten en dus gingen de fietsen in de bus en de renners in de auto. Uiteindelijk geen 130 maar 112 km op de teller...niet slecht toch?

Het tweede obstakel liep in een wei. Tijdens een korte pauze boven op een heuvel legde Wilfred zijn etuitje met waardevolle spullen op een muurtje, maar helaas voor hem waaide die de diepte in. Op wielerschoenen en met stramme spieren daalde hij af om zijn bezittingen te redden. Vol bewondering keken wij toe. Hij had echter niet gerekend op een loslopend paard, waarschijnlijk hitsig geworden door zijn groene Cannondale maatpak. Nog net op tijd kon hij via een alternatieve vluchtroute de veilige haven weer bereiken. Lachen!!

Het zijn dit soort momenten die je natuurlijk het langst bij zullen blijven. Maar het grootste obstakel moest nog komen. De Tour win je in bed, zei Zoetemelk ooit. Ik zou daaraan toe willen voegen: "en aan tafel". De Franse keuken is niet altijd even bekend bij ons Hollanders. Aangezien de menukaart elke dag hetzelfde is kozen we vandaag voor de "specialité du jour": Een Bretons soort worstje. De buitenkant zag er veelbelovend uit maar na de eerste hap keken we elkaar al verbijsterd aan....."Wat is dit?" Even googelen en we kwamen er achter dat het varkensorganen waren en ondanks die wetenschap slaagde Toon er toch als enige in alles naar binnen te werken.

Maar goed dat we vandaag rustdag hebben.

Peter

Het wilde paard....

Rustdag en toch weer gefietst

De rustdag zou de rustdag niet zijn als er toch nog gefietst wordt. De meeste Pedaleurs gunden hun fiets een dagje rust, maar dit geldt natuurlijk niet voor mij en Bernard.

Eerst hebben wij een rondje gewandeld door het park en wat rondgestruind over de plaatselijke markt. Maar na een heerlijke pannenkoek te hebben gegeten, besloten Bernard en ik weer de fiets op te gaan. Onder het motto daarvoor zijn wij tenslotte hier.

De eerste klim was de Col de Granon. Het komt niet vaak voor maar het aantal kilometers was bijna net zo hoog als het gemiddelde stijgingspercentage, namelijk 11!

Daarna kwam nog als toetje de Col Croix de Toulouse, deze was niet zo hoog maar zeker niet minder zwaar. Ook weer een poetisch mooie klim met al z´n

haarspeldbochten. Het was uiteindelijk een route van 47 kilometer en 2033hm. Zo zie je maar weer je hoeft niet veel kilometers te fietsen om aan veel hoogtemeters te komen. Dit hadden wij zeker niet willen missen.

Nu maar zien hoe de benen er morgen voor staan na deze rustdag, want dan volgt de Koninginnerit: de Col d'Izoard vanuit Briancon en de Col d'Agnel.

Sebastiaan

Het dak van de Tour de Pedaleur

Beste lezers, dan heb je weer bijna 3.000 hoogtemeters in de benen, bij terugkomst twee biertjes naar binnen gegooid en dan word je ook nog geacht een (leuk?) verslag te schrijven voordat we aan tafel gaan.....ik heb nog precies een uur ;-)

Maar niet geklaagd want ik had me gisteren al aangemeld als vrijwilliger om wederom een stukkie te schrijven. Vandaag is namelijk een speciale dag voor mij. Alle cols die we tot nog toe hebben gefietst had ik al 1 of meer keren beklommen maar de Col Agnel die vandaag op het menu stond nog niet. En die kan ik nu op mijn palmares bijschrijven.

Zoals gewoonlijk moest ik mijn kamergenoten vanochtend wakker maken uit hun REM-slaap...lastig trouwens voor wielrenners die hard willen gaan. Maar een bezoek aan de Sanibroyeur maakt het hele hotel wakker, dus dat ging gemakkelijk. Tip: nooit aanschaffen zo'n herriemaker.

Wilfred had in al zijn wijsheid besloten vandaag de eerste col over te slaan en dat kwam goed uit want daardoor hadden we een extra auto voor de terugweg.

Met zijn zessen begonnen we aan de Col d'Izoard, maar nu vanuit Briancon, de noordkant. Dat is de gemakkelijke kant. Als snel haalden we een mountainbike met hulpmotor in, vond hij niet leuk. Als laatste kwam ik boven, lekker in mijn eigen tempo want ik wilde niet teveel energie verspillen voor de tweede col. Omdat ik met voorsprong de nestor van dit gezelschap ben kan ik me dat wel permitteren. Ik hoef me niet meer te bewijzen zoals die jonge honden om mij heen.

Van deze kant was de klim heel goed te doen en de top kennen we inmiddels op ons duimpje. Als een speer doken we vervolgens de afdaling in. Mijn teller gaf 72,9 km p/u aan als max. Wilfred heeft een camera aan boord en het lijkt me verstandig dat we die opnames niet aan het thuisfront laten zien want dan mogen er volgend jaar vast een paar niet mee.

Na een korte cola-pauze begonnen we aan de tweede klim. Van 1.400m naar 2.744m over een afstand van 20,9km. De Col Agnel is echt een schitterende klim. Weinig verkeer, hij loopt, zeker in het begin, heel lekker. Wel lastig dat je regelmatig wat daalt want die hoogtemeters moet je later weer terugpakken. Net als Tom Dumoulin in de Ronde van Zwitserland besloot ik geheel in mijn eigen tempo naar boven te gaan en dat beviel me weer prima. Wilfred, Monique en Wim hield ik nog wel een tijdje in het zicht maar aan de top was het verschil zo'n 6-7 minuten. Over Sebastiaan en Bernard zal ik het maar niet hebben want die waren wederom niet te stuiten. Ik had een klimtijd van 1.52u. Mijn doelstelling binnen twee uur daarmee ruimschoots halen.

Boven heel veel foto's gemaakt. De temperatuur was nog zeer aangenaam. Wel veel wind

maar een jack doet dan wonderen. Iedereen had enorm genoten van de tocht en het uitzicht was werkelijk fenomenaal. De top is de grens tussen Italië en Frankrijk en er lopen twee wegen naar beneden. Gelukkig namen we allemaal de goede afslag. Maar goed dat Nico er niet bij was want die was vast in Italië beland.

Al met al een geweldige dag. We hebben 83km gefietst met 2.800 hoogtemeters. Morgen gaan we de Galibier beklimmen. Wederom naar ruim 2.600m hoogte. Weeronline geeft een 10, dus wat willen we nog meer?

Mocht je willen weten hoe de Col Agnel is kopieer dan deze link in de browser balk:

www.steeptv.com/players/youtube3/?title=Col+Agnel+-+Cycling+Inspiration+&+Education&dashboard=&id=alKb2jSKXXY&yr=2015

Peter

Galibier en bier

Aangezien zich vandaag opnieuw niemand spontaan meldde om het verslag te schrijven heb ik die nobele taak maar weer op me genomen. Per slot van rekening moeten we toch verantwoording afleggen aan het thuisfront, nietwaar?

Vandaag de slotetappe van de fietsweek. En waar ze in de Tour op de slotdag veel lol maken en champagne drinken onderweg moesten wij er nog even serieus tegenaan want de Col du Galibier moest beklommen worden en die top ligt op 2.640m.

Toon had zich goed voorbereid want hij wist te vertellen dat dit de meest legendarisch Tourcol is. Toen ik echter vroeg waarom, werd het akelig stil....en dat wil wat zeggen bij onze quadman.

Direct vanuit het hotel begon de klim want eerst heb je de Col du Lautaret die je van 1.300 naar 2.050m brengt in 28km. De snelle rekenaar weet dan al dat die niet steil is. Aan mij als knecht de eer om voor een straf aanvangstempo te zorgen zodat de twee kopmannen goed afgezet konden worden aan de voet van de echte klim. Dat lukte perfect want na 1.24 uur kopwerk kwamen we aan de top en konden we ons hergroeperen want Wilfred kwam wat traag op gang vandaag. Na een korte stop ging het verder. Sebastiaan en Bernard waren uiteraard meteen weg en de rest volgde op gepaste afstand. Even ging ik nog samen op met Wilfred maar na 2 km heb ik hem maar laten gaan ;-). In welertermen: hij had zijn benen weer teruggevonden.

De Galibier is maar 8,6km lang en dan overwin je 600 hoogtemeters. Gemiddeld zo'n 8%. Wat hem zwaar maakt is vaak de kou daarboven, de straffe wind en de laatste 500m van 12%. Gelukkig was het wederom bloedheet en stond de wind gunstig. De omstandigheden waren dus perfect. We genoten volop van de schitterende, ruige natuur want eigenlijk vond niemand het heel erg zwaar. Sebastiaan had een klimtijd van 34 minuten, Bernard 37 en ik 47. Uiteraard werden boven de nodige foto's gemaakt en Toon moest tevreden constateren dat er eigenlijk niets veranderd was sinds de vorige keer (alleen insiders zullen deze opmerking snappen).

Voorzichtig afdalen, want de weg is erg slecht, smal en hobbelig. En het ravijn erg diep.....

Op de Lautaret was het echter andere koek. Een lange rechte weg waar je mooi vooruit kunt kijken. De snelheden lagen constant rond de 60 met uitschieters tot ver boven de 70. Dat is toch wel kicken hoor! Ondanks die snelheden zagen we onderweg een pizzeria-creperie en omdat we nog maar 15km hoefden te dalen konden we ons wel een volle maag permitteren. Om half drie kwamen we een beetje moe maar zeer voldaan in ons hotel.

En dat bier uit de titel? Die ging er toen natuurlijk met gemak en veel smaak in.

Al met al wederom een prachtige week met 475km op de teller en ruim 10.000 hoogtemeters in 5 tochten. Nul lekke banden en nul valpartijen.

Volgend jaar weer: 18 t/m 25 juni 2016 staat al in onze agenda's. Waar we heen gaan weten we nog niet, maar "we" dat zijn (in alfabetische volgorde):

- Bernard: de eeuwige tweede deze week maar toch een tempo om heel erg jaloers op te zijn;
- Monique: wat een karakter en doorzettingsvermogen; ontelbare mannen werden door haar gechickt;
- Sebastiaan: die had prof moeten worden (kan nog steeds want Rebellin is ook al 42 jaar);
- Toon: de rust zelve in elke situatie, altijd goede zin en absoluut onmisbaar;
- Wilfred: multitasker, hard afdalen, kletsen, zijn helmcamera bedienen en tegemoetkomende auto's ontwijken, hij doet het allemaal;
- Wim: met zó weinig fietskilometers in de benen zoveel watts ontwikkelen, dan ben je een natuurtalent.

En ikzelf: dat bepalen jullie maar. Volgend jaar ben ik er in ieder geval weer bij!!

Onze ervaringsdeskundige en verslaggever

Onze cameraman/verslaggever

Epiloog

Zo het zit er weer op, maar wat hebben wij een topweek achter de rug. Om 5 uur stappen wij in de auto terug naar huis, maar dit wordt wel een speciale start via Col de Lautaret, de Col de Galibier en Col de Telegraphe. Sebastiaan was hierna overtuigd hier gaan wij zeker nog een keer terug naartoe, want ook deze cols wil hij een keer gefietst hebben.

De rest van de route is immer gerade aus naar huis, maar toch niet helemaal, want de gastvrijheid van Wil en Lydia konden wij natuurlijk niet afslaan. Als thuisblijvers dit jaar hebben ze ons een heerlijke maaltijd aangeboden en hier genieten wij na een hele week Franse specialiteiten natuurlijk van.

Een lekkere Chinese tomatensoep vooraf, daarna nasi met salade, satésaus en een overheerlijk gebakken eitje. Eieren serveerden ze niet in het hotel, dus dat ging er zeker wel in. Ook rijst stond niet op het menu. Al heeft Peter wel de avond ervoor "Uncle

Ben's" gehad met melk. En als toetje ijs met abrikoos. Het was echt top.

Wil en Lydia bedankt voor de gastvrijheid, maar het is toch leuker/gezelliger als jullie volgend jaar weer de hele week mee gaan ;-).